

ת"פ 49292/06/21 - מדינת ישראל נגד יצחק דדון, שמעון דדון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49292-06-21 מדינת ישראל נ' דדון ואח'

תיק חיצוני: 252168/2020

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה

נגד

הנאשמים

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד הילה אקוע תביעות ירושלים

1. יצחק ישראל דדון

2. שמעון דדון ע"י ב"כ עו"ד שמעון אלימלך ועו"ד יפה גולן

החלטה

1. לפניי בקשה להכריע בטענות שונות שהעלו הסניגורים לרבות טענה מקדמית של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, לרבות טענה של אכיפה בדרנית, וכן טענה של זוטי דברים, לפי סעיף 34"ז לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

טענות הצדדים

2. הסניגורים העלו טענות ביחס להתנהגות המתלונן, שבהמשך נחקר באזהרה, אך בסופו של דבר לא הועמד לדין, טענו למחדלי חקירה (בהינתן אי-קבלת תיעוד מצלמות תחנת הדלק), וכן טענו כי המקרה בנסיבותיו מגיע כדי "זוטי דברים". המאשימה סברה מצדה, כי דין הטענות להידחות שכן אין בגדר טענות מקדמיות, אלא טענות הדורשות בירור ראיתי בהליך שמיעת הוכחות. כמו כן נטען, כי אין מקום להכריע בטענה של "זוטי דברים" בהיעדר הסכמה לתשתית הראיות. בתשובתם לתגובת המאשימה, חזרו הסניגורים על עמדתם.

כתב האישום

3. כתב האישום מייחס לנאשם 1 עבירות של איומים וניסיון גניבה בצוותא, ולנאשם 2 עבירה של ניסיון גניבה בצוותא. מעובדות כתב האישום עולה, כי נאשם 1 והמתלונן נדברו ביניהם להיפגש בניסיון לפתור מחלוקת שנוגעת לאשת המתלונן. השניים נפגשו בתחנת דלק, הותירו את הטלפונים שלהם בחנות הנוחות של התחנה ושוחחו. בסיומם את השיחה נטען כי נאשם 1 נטל את הטלפון הנייד של המתלונן בכוונה לשלול אותו ממנו שלילת קבע, והוא לא שעה לדרישות המתלונן לקבלו חזרה. בין השניים היה מגע פיזי כשהמתלונן ניסה לקחת את הטלפון בעוד נאשם 1 איים עליו לכאורה, כי ברשותו נשק. נאשם 1 נכנס לרכב בו המתין במושב הנהג נאשם 2, כשהטלפון של המתלונן הונח מתחת לכסא הנהג ע"י נאשם 2. הנאשמים התכוונו לצאת מתחנת הדלק ברכבם, ואולם המתלונן חסם את דרכם, ואף ביקש סיוע מעובד תחנת הדלק שסגר את שעריה והזעיק את המשטרה. נטען, כי נאשם 1 דרש מהעובד לפתוח את השער תוך שהניח את ידו על האקדח, אך העובד סירב. לאחר מכן השיב הנאשם את הטלפון למתלונן.

דין והכרעה

עמוד 1

4. לאחר ששקלתי בדבר, ומבלי שנדרשתי כלל לחומר הראיות, אני קובע כי דין בקשות הסניגורים להידחות.

ראשית, טענת ההגנה מן הצדק מתבססת כולה על פרשנות הראיות, כעולה מטענות הצדדים. במקרה שכזה, אין מדובר בטענה המבוססת על מידע חיצוני לחומר הראיות, דוגמת מידע סטטיסטי על העמדה לדין או מידע אחר שגם אם אינו חומר חקירה, שעשוי לשפוך אור על שיקולי המאשימה להעמיד פלוני לדין. משכך הדבר, צודקת המאשימה, כי יש לברר טענה זאת בדרך המלך, והיא שמיעת הראיות בתיק.

שנית, אף שטענת זוטי הדברים מצוי בחלק המקדמי של חוק העונשין, אין מדובר בטענה מקדמית, ובהיעדר הסכמה לתשתית הראיות, על נאשם להוכיח קיומה של ההגנה על בסיס שמיעת הראיות, ולא בשלב המקדמי של המשפט. לכן, מבלי לדון לגופה של הטענה, יש לדחותה ביחס לשלב הדיוני בו אנו נמצאים. ראו בהקשר זה פסקה 8 בפסק הדין בע"פ (ת"א-יפו) 1720/95 מ"י נ' **יוסף** (מיום 23.10.1996) והתייחסות אליו בע"פ 807/99 מ"י נ' **עזיזאן** (מיום 8.12.1999) בחוות דעתו של כב' השופט אילן, אליה הצטרפו יתר שופטי ההרכב.

סיכום

5. נוכח כל האמור לעיל, דין בקשות הסניגורים להידחות בשל השלב הדיוני שבו הועלו, והן אינן נדחות לגופן. משכך הם פני הדברים, ומשטחו הנאשמים את גרסתם, יש מקום לשמוע ראיות בתיק.

6. לפיכך, הדיון שלפניי מבוטל, ותחתיו אני קובע דיון לפי חברי, כב' השופט ביאלין אלעזר, לפי סעיף 144 לחסד"פ, ביום 11.4.2022 בשעה 11:30.

נא לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אדר א' תשפ"ב, 24 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.